

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ

MARCO DARMON

της 4ης Μαΐου 1988 *

*Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,*

1. Με το υποβληθέν στο Δικαστήριο ερώτημα ζητείται άλλη μια φορά η ερμηνεία της οδηγίας του Συμβουλίου 77/187/ΕΟΚ, της 14ης Φεβρουαρίου 1977, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, σχετικών με τη διατήρηση των δικαιωμάτων των εργαζομένων σε περίπτωση μεταβιβάσεων επιχειρήσεων, εγκαταστάσεων ή τμημάτων εγκαταστάσεων¹ (εφεξής: οδηγία). Όπως θα αποδείξω πιο κάτω, το νεωτεριστικό στοιχείο του εν λόγω ερωτήματος αποτελεί η υπόθεση αυτή καθαυτή και δεν εφεκτείνεται στα προβλήματα που έχουν υποβληθεί στην κρίση σας, και τα οποία, όπως νομίζω, έχετε ήδη επιλύσει με τις πιο πρόσφατες προδικαστικές αποφάσεις σας.

2. Η P. Bork International A/S (εφεξής: PBI), η οποία είχε μισθώσει μια επιχείρηση κατασκευής επενδύσεων από ξύλο οξιάς που ανήκε στην εταιρία Orehoved Trae- og Finérindustri A/S (εφεξής: OTF), κατήγγειλε τον Οκτώβριο του 1981, με ισχύ από τις 22 Δεκεμβρίου 1981, τη σύμβαση μισθώσεως. Στις 9 Δεκεμβρίου 1981, η PBI κηρύχθηκε σε κατάσταση πτώσεως πληρωμών και ανήγγειλε στο προσωπικό της ότι επρόκειτο να ματακομίσει από τους χώρους εγκαταστάσεών της στις 22 Δεκεμβρίου 1981, ότι η OTF δεν ήταν υποχρεωμένη να αναλάβει τις δραστηριότητες της επιχείρησης μετά την ημερομηνία εκείνη και ότι προσεχώς θα κοινοποιούνταν σε όλους τους μισθωτούς η απόλυσή τους. Οι απολύσεις κοινοποιήθηκαν στους ενδιαφερομένους κατά τα μέσα Δεκεμβρίου αφού προηγήθηκε η επιβαλλόμενη προειδοποίηση.

3. Ενώ οι δραστηριότητες της επιχείρησης είχαν όντως παύσει στις 22 Δεκεμβρίου 1981, οι διαπραγματεύσεις που διεξάγονταν κατά τα τέλη Δεκεμβρίου του 1981 μεταξύ της OTF και

της Junckers Industrier A/S (εφεξής: JI) κατέληξαν, στις 30 Δεκεμβρίου 1981, στη σύναψη γραπτής συμβάσεως σχετικής με την εκ μέρους της JI αγορά της επιχείρησης κατασκευής επενδύσεων από ξύλο οξιάς καθώς και της μονάδας ξυλοπολτού που αποτελούσε παράρτημά της. Με τη σύμβαση αυτή μεταβιβάστηκαν στην JI, με ισχύ από τις 4 Ιανουαρίου 1982, το γήπεδο, οι κτιριακές εγκαταστάσεις, τα μηχανήματα και τα ανταλλακτικά. Κατά την ημερομηνία εκείνη, η JI επανέθεσε σε λειτουργία την επιχείρηση με προσωπικό αποτελούμενο αποκλειστικά από μέρος των προηγουμένως απασχολούμενων από την PBI μισθωτών, οι οποίοι είχαν αναπροσληφθεί. Αργότερα, στις 8 Ιανουαρίου 1982, επήλθε μεταξύ της PBI και της JI συμφωνία για την αγορά από την τελευταία του αποθέματος εμπορευμάτων, ανταλλακτικών, εργαλείων, βοηθητικού εξοπλισμού και επίπλων που είχαν εγκαταλειφθεί στους αντίστοιχους χώρους. Στις 9 Ιουλίου 1982, η PBI τέθηκε υπό δικαστική εκκαθάριση.

4. Στο πλαίσιο ακριβώς των διαφορών σχετικά με τον προσδιορισμό του οφειλέτη των μισθών και των επιδομάτων αδείας των μισθωτών της PBI λόγω της απολύσεώς τους από την τελευταία, το Højesteret υπέβαλε στο Δικαστήριο προδικαστικό ερώτημα. Πράγματι, το εν λόγω δικαστήριο έκρινε ότι ο προσδιορισμός του προσώπου του οφειλέτη εξηρτάτο από την επίλυση του προβλήματος αν η εκχώρηση, εκ μέρους της JI, της επιχείρησης κατασκευής επενδύσεων από ξύλο οξιάς αποτελούσε ή όχι μεταβίβαση επιχείρησης κατά την έννοια της οδηγίας και του σχετικού με τη μεταφορά της στην εσωτερική έννομη τάξη δανικού νόμου της 21ης Μαρτίου 1979. Δεδομένου ότι μια τέτοια μεταβίβαση συνεπάγεται την ανάληψη, εκ μέρους του εκδοχέα, των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων που απορρέουν για τον εκχωρητή από υφιστάμενη κατά το χρόνο της μεταβίβασης σύμβαση εργασίας ή εργασιακή σχέση, έπεται ότι το ζήτημα αν οφειλέτης

* Μετάφραση από τα γαλλικά.

1 — ΕΕ ειδ. έκδ. 05/002, σ. 171.

είναι η πτωχευτική περιουσία (PBI) ή ο αγοραστής της επιχείρησης (JI) συνδέεται στενά με την ύπαρξη ή μη μεταβιβάσεως της εν λόγω επιχείρησης κατά την έννοια της οδηγίας.

5. Από το σκεπτικό της απόφασης περί παραπομπής καταφαίνεται ότι η σχετική νομική αμφισβήτηση, λόγω της οποίας υποβλήθηκε στο Δικαστήριο το προδικαστικό ερώτημα, αφορούσε κατ' ουσίαν το γεγονός ότι οι πράξεις που είχαν ως αποτέλεσμα, μετά την παύση των δραστηριοτήτων της PBI, την ανάληψη των δραστηριοτήτων από την JI, διενεργήθηκαν σε δύο φάσεις: η PBI κατήγγειλε, με ισχύ από τις 22 Δεκεμβρίου 1981, τη μίσθωση, ενώ ο ιδιοκτήτης, δηλαδή η ΟΤΦ, είναι αυτός που μεταβίβασε, στις 30 Δεκεμβρίου 1981, το γήπεδο, τις κτιριακές εγκαταστάσεις, τα μηχανήματα και τα ανταλλακτικά στην JI. Η τελευταία υποστήριξε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου και, στη συνέχεια, ενώπιον του Δικαστηρίου, ότι δεν μπορεί να υφίσταται εν προκειμένω μεταβίβαση, κατά την έννοια της οδηγίας, εφόσον ο αρχικός εργοδότης ουδόλως μετέσχε στις πράξεις που κυριαρχούσαν για τη θέση σε λειτουργία της επιχείρησης από το μεταγενέστερο εργοδότη. Η εφαρμογή της οδηγίας προϋποθέτει ότι αυτός που υπήρξε προηγούμενος εργοδότης υπήρξε και ο λαβών το αντίτιμο αντισυμβαλλόμενος στη συμφωνία περί μεταβιβάσεως της επιχείρησης.

6. Αυτή η αμφισβήτηση, κατά την οποία το ταμείο εγγυήσεως απαιτήσεων των μισθωτών και η Επιτροπή υποστήριξαν άποψη αντίθετη προς αυτήν της JI, έχει παύσει πλέον να υφίσταται. Πράγματι, το Δικαστήριο έχει αποφανθεί, με την απόφασή του στην υπόθεση Tellepυ της 10ης Φεβρουαρίου 1988, ότι

« το γεγονός ότι ... η μεταβίβαση διενεργείται σε δύο φάσεις υπό την έννοια ότι η μεταχείριση μεταβιβάζεται καταρχάς από το πρόσωπο στο οποίο είχε αρχικά παραχωρηθεί η εκμετάλλευση προς τον κύριο, ο οποίος τη μεταβιβάζει στη συνέχεια στο νέο πρόσωπο στο οποίο παραχωρείται η εκμετάλλευση, δεν αποκλείει την εφαρμογή της οδηγίας, εφόσον η οικεία οικονομική μονάδα διατηρεί την ταυτότητά της ... »².

2 — Υπόθεση 324/86, Συλλογή 1988, σ. 739, σκέψη 10.

Επομένως, το γεγονός ότι ο μισθωτής της επιχείρησης δεν συμμετέσχε, μετά την καταγγελία της μισθώσεως, στη μεταξύ ιδιοκτήτη και αγοραστή συμφωνία, με την οποία κατέστη δυνατή η ανάληψη των δραστηριοτήτων της επιχείρησης, δεν μπορεί, αυτό καθαυτό, να αποκλείσει την ύπαρξη μεταβιβάσεως κατά την έννοια της οδηγίας.

7. Εντούτοις, η εξέταση μιας νομικής κατάστασης όπως αυτή που περιγράφεται από το εθνικό δικαστήριο δεν περιορίζεται μόνο στη λήψη υπόψη των ενδεχόμενων συνεπειών της μη υπάρξεως εννόμου σχέσεως μεταξύ του μισθωτή μιας επιχείρησης και αυτού ο οποίος, μετά την καταγγελία της μισθώσεως, την αγοράζει από τον ιδιοκτήτη της. Για να δοθεί λυσιτελής απάντηση, απαιτείται ανάληψη του ζητήματος αν η οδηγία μπορεί να εφαρμοστεί ακόμα και μετά την πάροδο, μεταξύ της παύσεως των δραστηριοτήτων μιας επιχείρησης και της αναλήψεώς τους από άλλη επιχείρηση, ορισμένου χρόνου κατά τον οποίο η επιχείρηση δεν λειτουργούσε πλέον. Με τις παρατηρήσεις της, η JI ισχυρίζεται ότι δεν μπορούσε να γίνει εν προκειμένω μεταβίβαση κατά την έννοια της οδηγίας, εφόσον οι δραστηριότητες της επιχείρησης είχαν σταματήσει, δεδομένου ότι η σχετική παύση θεωρούνταν, εν προκειμένω, ως οριστική. Και όσον αφορά αυτήν ακριβώς την πτυχή του προβλήματος, η Επιτροπή συγκέντρωσε τα ουσιώδη σημεία της επιχειρηματολογίας της, στην άποψη της δυνατότητας εφαρμογής της οδηγίας.

8. Πρώτ' απ' όλα επιβάλλεται να υπομνηστεί κατά ποιο τρόπο έχει καθορίσει με τη νομολογία του το Δικαστήριο τις προϋποθέσεις της υπάρξεως μεταβιβάσεως επιχείρησης κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, της οδηγίας. Σύμφωνα με την πρόσφατη απόφαση στην υπόθεση Ny Mølle Kro της 17ης Δεκεμβρίου 1987, η διάταξη αυτή

« αφορά την περίπτωση κατά την οποία η επιχείρηση διατηρεί την ταυτότητά της, υπό την έννοια ότι μεταβιβάζεται μια οικονομική μονάδα που εξακολουθεί να υφίσταται, πράγμα που προκύπτει ιδίως από το γεγονός ότι ο νέος επιχειρηματίας πράγματι συνεχίζει ή αναλαμβάνει εκ νέου την εκμετάλλευσή της,

με τις ίδιες ή ανάλογες οικονομικές δραστηριότητες»³.

9. Το Δικαστήριο, με την απόφασή του της 18ης Μαρτίου 1986 στην υπόθεση *Spijkers*, προσδιόρισε τη μέθοδο που πρέπει να ακολουθείται προκειμένου να καθορίζεται αν συντρέχουν οι κατ' αυτόν τον τρόπο προσδιορισθείσες προϋποθέσεις. Πρέπει

« να συνεκτιμηθούν όλες οι πραγματικές περιστάσεις που χαρακτηρίζουν την υπό κρίση συναλλαγή, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγονται ιδίως ο τύπος της επιχείρησης ή της εγκατάστασης για την οποία πρόκειται, η μεταβίβαση ή μη των υλικών στοιχείων, όπως τα κτίρια και τα κινητά, η αξία των άυλων στοιχείων κατά το χρόνο της μεταβίβασης, η ανάληψη ή μη του κύριου μέρους του εργατικού δυναμικού από το νέο επιχειρηματία, η μεταβίβαση ή μη της πελατείας, καθώς και ο βαθμός ομοιότητας των δραστηριοτήτων που ασκούνται πριν και μετά τη μεταβίβαση και η διάρκεια της ενδεχόμενης αναστολής των δραστηριοτήτων αυτών ».

Ακόμα, το Δικαστήριο διευκρίνισε ότι

« όλα αυτά τα στοιχεία αποτελούν επιμέρους πλευρές της γενικής αξιολόγησης που επιβάλλεται να γίνει και δεν μπορούν, ως εκ τούτου, να εκτιμηθούν μεμονωμένα »⁴.

10. Όμως στη νομολογία του Δικαστηρίου περιλαμβάνεται μια ουσιάδης, κατά τη γνώμη μου, σκέψη όσον αφορά την απάντηση που πρέπει να δοθεί στο ερώτημα, σκέψη η οποία άλλωστε είναι ομοίως διατυπωμένη στις αποφάσεις επί των υποθέσεων *Spijkers* και *Ny Mølle Kro* και με την οποία, ύστερα από τον εκ μέρους του Δικαστηρίου καθορισμό των προϋποθέσεων της μεταβίβασης και της μη εξαντλητικής απαρίθμησης των κριτηρίων συνδρομής τους, προστίθεται ότι:

« Οι πραγματικές κρίσεις που είναι αναγκαίες για να θεμελιωθεί η ύπαρξη ή μη μεταβίβασης κατά την προαναφερθείσα έννοια είναι της αρμοδιότητας του εθνικού δικαστηρίου, το

οποίο λαμβάνει υπόψη τα ερμηνευτικά στοιχεία που εξειδικεύτηκαν πιο πάνω⁵. »

11. Ο σεβασμός της διάκρισης στην οποία έχει, κατ' αυτόν τον τρόπο, προβεί το Δικαστήριο μεταξύ, αφενός, του ρόλου που αυτό καλείται να παίξει, στο πλαίσιο μιας αιτήσεως για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως σχετικά με την οδηγία, ρόλου ο οποίος συνίσταται στον καθορισμό, γενικά, των προϋποθέσεων για τη μεταβίβαση επιχειρήσεως, οι οποίες συνοδεύονται από μη εξαντλητική απαρίθμηση των κριτηρίων της συνδρομής αυτών των προϋποθέσεων, και, αφετέρου, του ρόλου του εθνικού δικαστηρίου, ο οποίος συνίσταται στην εφαρμογή αυτών των ερμηνευτικών κανόνων μέσω των εκτιμήσεων των πραγματικών περιστατικών που είναι αναγκαίες για τη διαπίστωση της ύπαρξης ή μη μεταβίβασεως, πρέπει να αποτελέσει σήμερα το γνώμονα για την απάντηση που θα δώσει το Δικαστήριο. Και δεν μπορεί το Δικαστήριο, διότι άλλως μπορεί να διακυβευθεί, ως προς το σημείο αυτό, η νομολογία του, να προβεί σε εκτιμήσεις των πραγματικών περιστατικών όσον αφορά το θέμα της εφαρμογής ενός από τα στοιχεία που απαριθμούνται στις αποφάσεις του επί των υποθέσεων *Spijkers* και *Ny Mølle Kro*.

12. Το πρόβλημα της παύσης των δραστηριοτήτων μιας επιχείρησης αποτελεί κατά τη γνώμη μου τυπική περίπτωση αυτής της ανάγκης σεβασμού της κατανομής των ρόλων μεταξύ του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και των εθνικών δικαστηρίων. Με την απόφασή του στην υπόθεση *Ny Mølle Kro*, το Δικαστήριο υπέμνησε ότι μεταξύ των προϋποθέσεων που πρέπει να συνεκτιμώνται από τα εθνικά δικαστήρια είναι και το γεγονός

« ότι η ... επιχείρηση ήταν, κατά το χρόνο της μεταβίβασης, προσωρινώς κλειστή και συνεπώς δεν διέθετε εργαζομένους στην υπηρεσία της »

διευκρινίζοντας ότι

3 — Υπόθεση 287/86, Συλλογή σ. 5465, ιδίως σ. 5484, σκέψη 18.

4 — Υπόθεση 24/85, Συλλογή σ. 1119, σκέψη 13.

5 — Οι προαναφερθείσες υποθέσεις 24/85, σκέψη 14, και 287/86, σκέψη 21.

« το προσωρινό κλείσιμο της επιχείρησης και η συνακόλουθη έλλειψη προσωπικού κατά το χρόνο της μεταβίβασης δεν αρκούν, αφεαυτών, για να αποκλείσουν την ύπαρξη μεταβιβάσεως επιχειρήσεως » ⁶.

Το τελευταίο αυτό συμπέρασμα είναι απολύτως σαφές, υπό την έννοια ότι κατ' αυτό προσωρινή παύση δραστηριοτήτων δεν αποκλείει, αυτή καθαυτή, την ύπαρξη μεταβιβάσεως επιχειρήσεως κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, της οδηγίας και ότι τα αποτελέσματά της, ως προς την ύπαρξη τέτοιας μεταβίβασης, εξαρτώνται από το σύνολο των σχετικών πραγματικών περιστατικών των οποίων η εκτίμηση εμπίπτει στην αρμοδιότητα του εθνικού δικαστηρίου.

13. Νομίζω, επίσης, ότι δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Δικαστηρίου η εξέταση, επ' ευκαιρία διαδοχικών αιτήσεων για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως, των διάφορων μορφών υπό τις οποίες μπορεί να εμφανίζεται η προσωρινή παύση δραστηριοτήτων προκειμένου να διακριθούν αυτές που αποκλείουν την εφαρμογή της οδηγίας από αυτές που την επιβάλλουν. Μια τέτοια εξέταση αποτελεί πάντοτε έργο του εθνικού δικαστηρίου που χειρίζεται την κύρια δίκη. Μόνο σε περίπτωση που έχουν προκύψει αρκούντως σαφή στοιχεία από τα οποία να μπορεί να διαπιστωθεί ότι δεν τίθεται πλέον ζήτημα υφισταμένης οικονομικής μονάδας μπορεί το Δικαστήριο να καταλήξει στη συναγωγή συμπερασμάτων από συγκεκριμένη παύση δραστηριοτήτων.

14. Από την εξέταση της νομολογίας του Δικαστηρίου διαπιστώνεται ότι οι περιπτώσεις κατά τις οποίες το τελευταίο, βάσει μιας δεδομένης καταστάσεως, έκρινε ανεφάρμοστη την οδηγία αντιστοιχούν σε περιπτώσεις απολύτως προσδιορισμένες από νομική άποψη. Έτσι, με τις αποφάσεις του της 7ης Φεβρουαρίου 1985, Abels ⁷ και Botzen ⁸, το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι

6 — Η προαναφερθείσα απόφαση στην υπόθεση 287/86, σκέψη 19.

7 — Υπόθεση 135/83, Συλλογή σ. 469.

8 — Υπόθεση 186/83, Συλλογή σ. 519.

« το άρθρο 1, παράγραφος 1, της οδηγίας ... δεν έχει εφαρμογή στη μεταβίβαση επιχειρήσεως ... όταν ο εκχωρητής κηρύχθηκε σε κατάσταση πτώχευσεως ».

Αλλά, εκτός από τέτοιου είδους περιπτώσεις, απαντώνται εξαιρετικά περίπλοκες διατυπώσεις, από τις οποίες οι πλέον χαρακτηριστικές έχουν αναλυχθεί, όπως προανέφερα, στις αποφάσεις στις υποθέσεις Spijkers, Tellerup και Ny Mølle Kro. Και ο γενικός εισαγγελέας Mancini, με τις προτάσεις του της 9ης Φεβρουαρίου 1988 στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις Berg και Busschers κατά Besselsen ⁹, συνόψισε επακριβώς την κατάσταση της νομολογίας του Δικαστηρίου παρατηρώντας:

« Τέλος, οι μόνες περιπτώσεις στις οποίες το άρθρο 1 μετά βεβαιότητα ποτέ δεν εφαρμόζεται είναι οι περιπτώσεις πτωχεύσεως επιχείρησης και εταιρίας υπό εκκαθάριση. »

15. Ομοιάζει η κατάσταση που αποτέλεσε την αιτία της υποβολής του προδικαστικού ερωτήματος με κάποια από τις περιπτώσεις αυτές που επιτρέπουν στο Δικαστήριο να αποφανθεί κατηγορηματικά ως προς το ανεφάρμοστο της οδηγίας; Στην πραγματικότητα, η επιχείρηση PBI δεν τέθηκε υπό δικαστική εκκαθάριση παρά επτά και πλέον μήνες μετά την επίμαχη μεταβίβαση. Επομένως το γεγονός αυτό δεν ασκεί επιρροή. Εξάλλου, η βεβαιωμένη από πλευράς και μόνο της PBI πρόθεση, κατά τον Δεκέμβριο του 1981, να σταματήσει τις δραστηριότητές της δεν μπορεί να εξομοιωθεί προς εκκαθάριση επιχειρήσεως υπό τη δικονομική έννοια του όρου, δηλαδή ως δικαστική εκκαθάριση.

16. Είναι ωστόσο δυνατό, πέραν από τις αυστηρά προσδιορισμένες περιπτώσεις της πτώχευσης ή της εκκαθάρισης, να ανευρεθούν,

9 — Υποθέσεις 144 και 145/87, Συλλογή 1988, σ. 2559.

στην κατάσταση η οποία ώθησε το Højesteret να υποβάλει προδικαστικό ερώτημα, στοιχεία που να είναι επίσης, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, ασυμβίβαστα με την ύπαρξη μεταβιβάσεως κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, της οδηγίας; Η JI ισχυρίστηκε ενώπιον του Δικαστηρίου ότι η PBI με τις αποφάσεις της του Δεκεμβρίου του 1981 θεώρησε την παύση των δραστηριοτήτων της επιχείρησης κατασκευής επενδύσεων από ξύλο οξιάς ως οριστική, εφόσον ουδεμία επανάληψη δραστηριοτήτων δεν προβλεπόταν τότε και ότι η απόλυση του προσωπικού της αποτελούσε οριστική παύση θέτουσα πάραυτα τέρμα στην εργασιακή σχέση.

17. Πιστεύω ότι, με βάση τα στοιχεία αυτά, σε καμιά περίπτωση δεν είναι δυνατό στο στάδιο αυτό να δοθεί κατηγορηματικά αρνητική απάντηση όσον αφορά τη δυνατότητα εφαρμογής της οδηγίας. Πράγματι, τα εν λόγω στοιχεία δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη ανεξάρτητα από άλλα γεγονότα, όπως η μη παρέλευση της προθεσμίας προειδοποιήσεως, το βραχύ διάστημα της παύσης των δραστηριοτήτων της επιχείρησης, η σύμπτωση με την περίοδο των εορτών του τέλους του έτους, πράγμα που συνεπάγεται, εξ ορισμού, όπως ρητώς επισήμανε το παραπέμπον δικαστήριο, πολύ αισθητή επιβράδυνση των δραστηριοτήτων, η ομοιότητα μεταξύ των δραστηριοτήτων της PBI και αυτών που άσκησε στη συνέχεια η JI, αποκλειστικά με το προσωπικό που χρησιμοποιούσε προηγουμένως η PBI.

18. Επιπλέον, το βραχύ διάστημα της παύσεως των δραστηριοτήτων και η ταχύτατη επαναλειτουργία, την επομένη των εορτών του τέλους του έτους, μιας επιχείρησης κατασκευής επενδύσεων από ξύλο οξιάς ανάλογης προς αυτή που είχε θεωρηθεί ως έχουσα παύσει να υφι-

σταται την παραμονή των εν λόγω εορτών, θα μπορούσαν, ενδεχομένως, να οδηγήσουν στην πεποίθηση ότι τηρήθηκαν οπωσδήποτε οι διατάξεις του άρθρου 4, παράγραφος 1, της οδηγίας, με τις οποίες απαγορεύεται η θεμελίωση απολύσεως λόγω της μεταβιβάσεως αυτής καθαυτής. Εφόσον η OTF είχε, κατά τη λήξη της μισθώσεως με την PBI, σκοπό την εκχώρηση, το ταχύτερον δυνατόν, όλων των κινητών και ακινήτων, παρέχοντας έτσι στον τρίτο τη δυνατότητα της εκ νέου θέσεως σε λειτουργία της επιχείρησης, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η άρνηση του ιδιοκτήτη να συνεχίσει, για δικό του λογαριασμό, τις δραστηριότητες της τελευταίας μετά την καταγγελία της μισθώσεως αρκεί να θεωρηθεί η εκ μέρους της PBI απόλυση των απασχολούμενων σ' αυτήν ως συνεπαγόμενη οριστική παύση της εργασιακής σχέσεως; Αφ' ης στιγμής η συνέχιση της λειτουργίας, μέσω εκχωρήσεως της επιχείρησης, είχε, καταρχήν, προβλεφθεί κατά τη λήξη της μισθώσεως, καιτοι δεν είχε ακόμα συναφθεί συγκεκριμένη σύμβαση εκχωρήσεως, είναι, πράγματι, δυνατό να θεωρηθεί ότι το άρθρο 4, παράγραφος 1, της οδηγίας απαγορεύει να θεωρηθούν οι απολύσεις ως παύση του προσωπικού, πράγμα που σημαίνει τερματισμό της εργασιακής σχέσεως.

19. Επομένως, νομίζω ότι δεν είναι δυνατό να παρακαμφθούν ορισμένα ερωτήματα και συζητήσεις. Αυτό σημαίνει ότι από την κατάσταση που οδήγησε στην υποβολή του προδικαστικού ερωτήματος δεν ανακύπτει κανένα στοιχείο ικανό να επιτρέψει στο Δικαστήριο να δώσει κατηγορηματική απάντηση υπό την έννοια της μη δυνατότητας εφαρμογής της οδηγίας και να απαλλάξει έτσι το εθνικό δικαστήριο από την εκτίμηση του συνόλου των πραγματικών περιστάσεων, εκτίμηση υπέρ της οποίας συνηγορούν οι πρόσφατες αποφάσεις του Δικαστηρίου στις υποθέσεις *Spijkers* και *Ny Mølle Kro*.

20. Επομένως, προτείνω στο Δικαστήριο να απαντήσει στο προδικαστικό ερώτημα ως εξής:

« Το άρθρο 1, παράγραφος 1, της οδηγίας 77/187/ΕΟΚ πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι μπορεί να εφαρμοστεί στην περίπτωση κατά την οποία μια εκμισθωθείσα

επιχείρηση εκχωρείται, μετά την καταγγελία της μισθώσεως, από τον ιδιοκτήτη της σε αγοραστή υπό την προϋπόθεση ότι μεταβιβάζεται μια υφιστάμενη εισέτι οικονομική μονάδα. Για να εκτιμηθεί αν κάτι τέτοιο συμβαίνει, πρέπει να ληφθεί υπόψη το σύνολο των πραγματικών περιστάσεων που εξατομικεύουν την εν λόγω πράξη, μεταξύ των οποίων είναι δυνατόν να περιλαμβάνονται, ενδεχομένως, το κλείσιμο της επιχείρησης μεταξύ της λήξεως της μισθώσεως και της εκχωρήσεως σε τρίτον και η συνακόλουθη απουσία του προσωπικού, το οποίο απολύθηκε πριν από το κλείσιμο αυτό, στοιχεία τα οποία δεν μπορούν ωστόσο από μόνα τους, κυρίως σε περίπτωση βραχείας διάρκειας κλεισίματος το οποίο δεν εμποδίζει την άμεση ανάληψη ανάλογων δραστηριοτήτων, να αποκλείσουν τη δυνατότητα εφαρμογής της οδηγίας, της οποίας το άρθρο 4, παράγραφος 1, έχει ως αποτέλεσμα τον περιορισμό της δυνατότητας απολύσεων σε περίπτωση που η ανάληψη των δραστηριοτήτων της επιχείρησης είχε, καταρχήν, προβλεφθεί.»